

Interview

Een offer?

Ik wist al dat hij zorg nodig had'

Johan Schutte

Voordat hij iets zegt, moet hij lang nadenken. Hij is ook snel moe. De gehandicapte Arnoud Mostermans heeft het niet altijd even gemakkelijk. Waar velen de moed zouden opgeven, straalt hij echter een innerlijke kracht uit. “Zonder mijn geloof in God zou ik het niet uithouden,” vertelt hij. Zijn vrouw Betty knikt instemmend. Zij verzorgt hem al meer dan dertig jaar.

Het huis van het echtpaar Mostermans is erg ruim en helemaal aangepast aan de omstandigheden. Door een deur in de hal kom je direct in de grote woonkamer. De tafels en banken staan zo veel mogelijk tegen de muur, zodat je met een rolstoel vrij gemakkelijk overal bij kunt. De woonkamer loopt over in de keuken.

Aan de rechterkant leidt een deur naar de bovenverdieping. Een andere deur, aan de linkerkant, opent de weg naar Arnouds kamer. Het leven van Arnoud speelt zich voor het grootste deel af op de benedenverdieping, want boven kan hij niet komen. Zijn vrouw heeft daar haar werkkamer gemaakt.

Ongeluk

Arnoud is niet altijd gehandicapt geweest. Als twintigjarige atleet kreeg hij een ernstig ongeluk. Vijf weken lang lag hij in coma, waarna hij heel langzaam weer een beetje opkrabbelde. Helemaal beter werd Arnoud nooit meer. Hij verhuisde naar Het Dorp in Arnhem, waar hij een paar jaar woonde voordat hij Betty ontmoette.

“In Het Dorp kwamen we elkaar tegen,” vertelt Betty. “Ik werkte daar een tijdje en toen ontmoette ik Arnoud.” Glimlachend laat ze erop volgen: “We vonden elkaar wel aardig.” Voor Betty was het wel moeilijk dat Arnoud toen nog nergens in geloofde. Van huis uit was hij wel rooms-katholiek opgevoed, maar hij deed niet veel met het geloof. “We hadden bijvoorbeeld geen catechisatie waar we over God leerden,” legt Arnoud uit.

Catechisatie

Betty wakkerde Arnouds interesse naar God aan. Ze nam hem een keer mee naar catechisatie. Langzaam kwam Arnoud tot geloof in God. “Ik wilde graag belijdenis doen,” vertelt Arnoud. Grinnikend laat hij erop volgen: “We hadden een ietwat ouderwetse dominee. Hij wilde dat Betty en ik elkaar een jaar lang niet zouden zien. Op die manier zou mijn geloof pas écht kunnen groeien en zou Betty er geen invloed op kunnen uitoefenen. Ik mocht niet alleen om Betty tot geloof komen. In dat laatste had hij wel gelijk, maar probeer maar eens twee geliefden bij elkaar vandaan te houden!”

Als Arnoud even naar het toilet moet, laat Betty de achtertuin zien. Betty is geen echte tuinierster, maar hier en daar staan wel wat planten en perkjes om de boel op te fleuren. Aan de zijkant staat bijvoorbeeld een pergola die in de zomer begroeid is. De tuin bestaat voor het grootste deel uit tegels. Zo kan Arnoud 's zomers ook van het zonnetje genieten en door de tuin rijden. “We

hebben het zo aangepast dat Arnoud hier ook kan rijden in de rolstoel, maar dat betekent niet dat de tuin helemaal leeg moet zijn,” legt Betty uit.

Arnoud is inmiddels weer terug en het gesprek wordt binnen voortgezet. Arnoud deed ondanks de opmerkingen van de dominee toch belijdenis van zijn geloof. “Ik had die wens gewoon,” vertelt hij. Betty vult aan: “Kort daarna zijn we getrouwd. We hoopten natuurlijk op kinderen, maar die hebben we uiteindelijk niet gekregen.”

Offer

Was het een groot offer dat Betty bracht toen ze met Arnoud trouwde? Het is even stil. Dan antwoordt Betty: “Nee, ik zie het niet als een offer. Arnoud en ik houden van elkaar en ik wist, al lang voordat we trouwden, welke hulp hij nodig had.” Arnoud legt verder uit: “Het is net als trouwen met iemand die een bedrijf heeft. Daar rol je ook min of meer in.”

Desondanks wist Betty van tevoren ook dat ze erg veel zelf zou moeten doen. “Als je jong bent, zie je dat niet als een offer. Toch was het af en toe best moeilijk om alles zelf te moeten doen, maar ik ben optimistisch ingesteld. Ik zit wat dat betreft nooit bij de pakken neer. Bovendien ben ik dankbaar dat ik kan doen wat ik doe. Ik ben nog nooit ziek geweest of iets dergelijks.”

Haar geloof helpt Betty ook door de moeilijke perioden heen. “Ik heb heel veel aan mijn relatie met God,” vertelt ze. “Als het even wat minder gaat, hoef ik niet bij de pakken neer te zitten want ik ontvang kracht van God om door te gaan. Dat vind ik in mijn leven een heel groot wonder.”

God op nummer een

Arnoud straalt wat dat betreft ook veel dankbaarheid uit. God staat in zijn leven op nummer een. “Ik kan zoveel niet meer. Ik kan niet meer schrijven en mijn concentratie is ook niet meer zo goed,” somt hij op. “Veel mensen zouden zich dan afvragen of het leven nog wel zin heeft. Dat is een groot wonder in mijn leven: dankzij God heeft mijn leven nog wél zin.” Even gaat Arnoud verzitten. Een twinkeling in zijn ogen verradt het plezier dat hij in het gesprek heeft. Zijn relatie met God is heel vast en dat wil hij graag vertellen. “Als het even heel moeilijk is, dan vertrouw ik op God. God is voor mij mijn schild en de betrouwen. Dat geeft rust. Daarom maak ik me ook niet veel zorgen. Als ik iets niet kan, dan hoeft het ook niet.”

Zijn geloof ervaart Arnoud dan ook als een wonder. “Het is een wonder dat ik God mag kennen. God heeft zoveel genade geschonken. En bovendien ook veel middelen om toch een goed leven te kunnen hebben. Soms moet je ook eens gaan zitten en kijken naar wat je hebt. Wij kunnen in redelijke luxe leven. Er is wel voor gewerkt, maar we kunnen er ook van genieten. Ik ben Hem daar heel dankbaar voor.”

Gemeenschap der heiligen

Door zijn handicap heeft Arnoud moeiten en zorgen, maar bij de moeilijkheden ervaart hij wel Gods hulp. Hij gaat wel eens naar de mannenvereniging om daar te praten over God. Arnoud vindt het heel goed en belangrijk voor zijn geloof. “Ik kan alleen nog ’s middags naar de kerk en daardoor mis ik wel bepaalde dingen zoals de gemeenschap der heiligen, het meeleven met de gemeente en het gemeente-zijn. Dat vind ik jammer en daarom ben ik blij dat de mannenvereniging bestaat.”

Om in de bijzondere situatie van Arnoud en Betty te zitten, moet je wel een bepaalde inslag hebben. “Je moet niet telkens achterom kijken naar wat je mist en hebt gemist,” vertelt Betty. “Kijk vooruit, kijk naar wat je straks kunt doen, maar kijk vooral naar wat je nu al hebt. Ik heb bijvoorbeeld vaak oppaskinderen over de vloer gehad. Een nichtje van ons logeerde vaak bij ons.

En haar kinderen komen hier nu ook. Hartstikke leuk natuurlijk. Ook al hebben wij geen kinderen, we krijgen er zoveel andere dingen voor terug.”

Kijk vooruit

Buiten begint het al te schemeren. De straatlampen floepen knipperend aan. Een laat man zijn hond uit. Arnoud is enigszins vermoeid en gaat even later naar zijn kamer toe. Bij het afscheid nemen herhaalt Betty het nog eens: “Je moet in een situatie als de onze niet telkens achterom kijken. Kijk naar wat je nu al hebt en kijk vooruit. Dat is wat ik anderen wil meegeven.”